

Els interrogants d'Interpart

Les coses no estan clares a Interpart. Un altre «holding» en potència que busca reemplaçar-lo en camp de les grans inversions, ha endegat una campanya de descrèdit contra ell i el seu president, Parretti, que ha posat al descobert molts interrogants.

M. Carme Grau

Giancarlo Parretti, un dels taurons que van entrar amb força en l'horitzó dels negocis espanyols, és, de moment, president d'Interpart, un *holding* luxemburguès de particular evolució. Molts interrogants i inoègnites a resoldre d'un *holding* que volia anar molt lluny, però que travessa sense parar xarampions episòdics: Una campanya de descrèdit endegada per un *holding* en potència que busca reemplaçar Interpart en l'escena de les grans inversions, entre altres accions contra la persona de Parretti.

Les coses no estan clares a Interpart. Si no, que ho preguntin a **Maurice Hauptert**, expert comptable, i als senyors d'Arthur Andersen, la famosa empresa especialitzada en auditories comptables. Curiosament, tots van estar relacionats amb Interpart... i tots van dimitir per la impossibilitat de treure'n l'aigua clara!

La història de la societat Interpart comença al Gran Ducat de Luxemburg, paradís per a moltes societats financeres. Era el 5 de desembre de 1983, quan **Marc Mackel**, veí de Luxemburg, i **Edmond Ries**, de Bertrange, demanen la creació d'una societat anònima denominada Interpart, SA. El capital social era de 1.250.000 francs luxemburguesos. Una tercera persona entraria en el consell d'administració del *holding*, **Fernand Dondelinger**, de Mondernange. Fins aquí, la societat tenia color del Gran Ducat, fins i tot color de diners locals.

Arribem a l'11 de desembre de l'any següent, 1984, i ací, **Giancarlo Parretti** entra en acció. El trobem presidint la sessió del dia —llavors encara estava domiciliat a Roma— en companyia de **Fernand Dondelinger**, ja conegut, i al costat d'una dona, **Maria Ceconi**, mestra, també domiciliada a Roma: **Maria** és la muller de **Parretti**. El segon punt de l'ordre del dia és el canvi de moneda d'expressió del capital social; passem dels francs luxemburguesos

als dòlars EUA. No se'n creen accions noves i el capital social queda fixat en 20.000 \$. Tot seguit, es decideix l'augment del capital social, que, així, de colp, queda en 2.000.000 \$. No és solament el capital que varia, sinó que assistim a dimissions d'administradors: curiosament, els tres fundadors, **Mackel**, **Ries** i **Dondelinger** la presenten. Els estrangers desembarquen, capitanejats per **Parretti**, amb un altre italià, **Lamberto Mazza**. Dos parisencs s'integren en el consell d'administració, **Frédéric Scheer** i **Jacques Aaron**. Un últim nom, d'ortografia exòtica: **Krikor Bezdikjan**, conseller financer, domiciliat a Qatar.

Aquestes anades i vingudes no devien convèncer massa **Maurici Hauptert**, comptable, comissari del *holding*; al mes d'agost de l'any següent, 1985, poc més d'un any i mig després de ser nomenat, dimiteix del seu càrrec amb efectes immediats, «amb motiu de la impossibilitat de complir amb la feina».

Els maldecaps del senyor **Hauptert**, per acord del consell d'administració, van passar cap a un dels més reputats gabinets comptables: Arthur Andersen en prenia el relleu, compromentent-se per un període de sis anys.

Els senyors del *holding*, fins el moment, en un nombre de cinc al consell d'administració, fan llavors prova de pragmatisme i total manca de superstició: decideixen portar a tretze el nombre d'administradors. Aquí ja, la internacionalitat està a l'ordre del dia. **Giancarlo Parretti** segueix de president, i s'acompanya de tres vice-presidents: un americà veí de Roma, **William Barsanti**, i un italià veí de Luxem-

burg, **Giuseppe Durante**. El tercer vice-president és un belga, **Antoine Vastnavondt**. Els restants components de l'assemblea són els italians **Roberto Alesi**, **Luciano Rotondi**, i **Fabio Serena**; un suís, **Paolo Andreoli**, un ciutadà de San Marino, **Roberto Nicolini**, dos francesos, **Frédéric Scheer** i **Jean Festeau**. La llista, la completen el ja conegut **Krikor Bezdikian**, de Qatar, i **Abubaker Shejk Bakhshab**, d'Àrabia Saudita.

A partir d'aquell moment, Interpart decideix la seva cotització en borsa. Per fer una bona publicitat, la societat fa públics els seus comptes, que per a l'any 1984 presenten un benefici de 13.358 \$. Paral·lelament durant el mateix any porta a terme un crèdit de tres milions de dòlars. En el balanç les immobilitzacions financeres pel mateix període donen una xifra de 9.397.696 dòlars.

Els augments de capital són una constant en el *holding*; així, el 28 d'abril de 1985, Interpart porta el capital social fins a 6 milions de dòlars, emetent quatre mil noves accions de 1.000 dòlars. Caldrà esperar l'any següent per assistir a una altra operació espectacular: Interpart posa el seu ca-

Gian Carlo Parretti.

pital en moneda europea. L'ecu serà, a partir d'aquell moment, la unitat de compte al *holding*. Era el dia 24 d'octubre de 1986, quan els sis milions de dòlars es convertien en 5.822.000 ecus. I, per anar més lluny, en la mateixa sessió es decideix una nova xifra de capital autoritzat, aquesta vegada ja en ecus: 50 milions. Seria dos mesos més tard, el dia 23 de desembre, que **Giancarlo Parretti** donaria el colp de gràcia i decidiria subscriure 44.178 accions noves i alliberar-les íntegrament per pagaments en espècies, mil ecus per acció; d'aquesta manera, Interpart disposa dels 50 milions com capital social.

Després d'aquesta espectacular operació, els que havien estat nomenats comissaris de comptes d'Interpart, Arthur Andersen, sense cap explicació concreta, dimitien del seu càrrec, per al qual tenien un compromís amb contracte signat fins 1991.

Els comptes de 1986 són optimistes, ja que donen un benefici de 685.289 ecus. **Giancarlo Parretti**, el 22 de juny de 1987, revelava l'estructura del *holding*, manifestant que «la seva estructura ha evolucionat; ara utilitzem *subholdings* dependents directament d'Interpart. Aquests *subholdings* estan quasi tots cotitzant en borsa, i així el *holding* esdevé de natura borsària». Entre aquestes empreses cita De Angeli-Frua, societat italiana; Bobel, holandesa, com Chamotte Unie i Melià International N.V.; l'empresa espanyola Escala, SA, i la Companyia Mobiliària, SA, també cotitzada en les borses de valors de Madrid i València. En el sector de les edicions i la comunicació, **Parretti** feia esment en la mateixa ocasió d'Interpart Edicions, que

edita la revista *Europa*, i també de la societat Intercorporation, creada amb **Golan i Globus** (dos membres del Consell d'Administració), de cara a participar en Cannon Group (la qual cosa és ja un fet). En el sector immobiliari i turístic, **Giancarlo Parretti**, el mes de juny de l'any passat, parlava de Melià International i Renta Immobiliària. A Luxemburg, i també en l'àmbit immobiliari i turístic, Interpart posseeix la majoria de Finantourinvest.

El mateix **Parretti** revela l'objectiu primordial de la nova estratègia endegada l'any passat; «Atraure els inversors que volen discreció; això ens permetrà augmentar la liquiditat». Per a **Parretti**, l'èxit de la penetració en els sectors financers, hotelers, immobiliaris i dels *mass media* ha estat gràcies a la col·laboració Interpart-Sasea. «La nostra intenció és d'actuar quasi en exclusiva a través de filials, més que no pas gestionant directament les nostres inversions», declarava **Parretti**, per a qui la clau de volta d'una millor rendibilitat «és l'adaptació permanent a l'evolució ràpida dels mercats, en tots els sectors». Per al president d'Interpart, quatre bancs han ajudat a realitzar el conjunt d'objectius fixats pel *holding*. Entre ells, el Banesto de Madrid, amb el Banesto Banking Corporation New York, el banc Sudameris de París i el Den Norske Credit Bank de Luxemburg.

«Els italians —diu— ens sentim pròxims als espanyols, tenim facilitat de contacte». En canvi, de cara als francesos, sembla que el corrent no passa tan bé... «És un perill invertir a França; cada vegada que el govern canvia, ho fa també la política econòmica», as-

segura el financer, alhora que manifesta que no considera el país massa estable per a la inversió. **Parretti** es tomba de cara a Espanya: Banesto, Melià, Formentera, Renta Immobiliària, el Grup Zeta... noms que, per una o altra raó, es relacionen amb l'imperi **Parretti**. Un *holding* ple d'interrogants i de punts no gens clars.

¿D'on vénen els diners, aquests ecus que amplien el capital? ¿Per què la dimissió dels dos comissaris de comptes? Un altre interrogant és la connexió Interpart-Andorra. En el consell d'administració de 1987, el nom d'un andorrà apareix ocupant una de les vicepresidències. Es tracta d'**Antoni Cornella**, propietari del setmanari *Poble Andorrà*. Ell serà qui presentarà l'italià al director de la Caixa Andorrana de Seguretat Social (CASS), **Antoni Ubach** i al president de la mateixa entitat, **Lluís Muñoz**. Tots quatre, en un dinar al millor restaurant d'Andorra, posen en peu una estratègia que les indiscrecions aparegudes en els mitjans de comunicació fan trontollar. **Parretti** volia participar en Canal 10, on la CASS té molt bona entrada.

A canvi, oferia la possibilitat a la CASS d'entrar en les empreses del *holding*. **Lluís Muñoz** va assistir a una reunió del consell d'administració d'Interpart, a Luxemburg, el mes de novembre de 1987, però això no va agradar gens ni mica a les autoritats andorranes, que volen saber amb qui es juguen els diners dels assegurats. El resultat dels primers contactes sembla que s'han concretat en inversió immobiliària. La confirmació dels fets podria portar greus conseqüències en les estructures bàsiques de la CASS. □

espectres
de henrik ibsen
traducció de Jolú Formosa
direcció de Francesc Bellà

del 12 al 24 de gener

centre dramàtic del Vallès

ROMEA
CENTRE DRAMÀTIC
DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

RESTAURANT

el cresol

Avda. de Suècia, 15
Tel. (96) 360 16 99
València

**especialitat en arrossos
i cuina tradicional
mediterrània**

Direcció:
Emiliano García Doménech
Xef de cuina:
Tito Albarca Campdevà